

Перспективним напрямом товарної диверсифікації є налагодження технології з виробництва пектину на малопотужних цукрових заводах регіону. За нашими підрахунками, наявні переробні потужності таких підприємств дають змогу повністю забезпечити соціально необхідні обсяги виробництва пектину. Стрімкий розвиток вітчизняної лікеро-горілчаної та хімічної галузей економіки, а також високий попит на харчовий і технічний спирти за кордоном розкривають перспективи для горизонтальної диверсифікації виробництва на цукрових заводах.

Проте найбільш довгоочікуваним впровадженням для України на шляху розвитку біотехнологій є удосконалення нормативної правової бази. Важливим кроком на шляху розвитку біоенергетики в Україні стало прийняття Верховною Радою України законопроекту про розвиток виробництва та споживання біологічних палив, що визначає правові засади регулювання обігу (виробництва і споживання) біологічних палив, які базуються на основі використання джерел відновлюваної сировини та біохімічних методів її переробки.

Крім того, Міністерство енергетики та вугільної промисловості України підготувало законопроект про поетапне додавання біоетанолу до бензину, що виробляється та реалізується на території України. Законопроектом передбачається, що додавання 5 % біоетанолу до бензину буде рекомендовано з 2013 року, а обов'язкове додавання біоетанолу передбачається у 2014-2015 роках. Також пропонується, що з 2016 року обов'язковий вміст біоетанолу в моторних бензинах становитиме не менше 7 %.

Висновок. Отже, нормативно-правова база є фундаментом для розбудови власного паливно-енергетичного сектору біопалива, основу якого вже закладено, але з урахуванням того, що альтернативна енергетика - альтернатива майбутнього.

Література:

1. Рибаченко О. М. Розвиток виробництва і формування ринку продукції цукробурякової галузі : автореф. Дис. На здобуття наук ступення канд. Екон. Наук : спец. 08.00.03 «економіка та управління національним господарством» \ О. М. Рибаченко - К., 2009.

2. Саблук П. Т. Цукробурякове виробництво України: проблеми відродження, перспективи розвитку./ Саблук П. Т., Коденська М. Ю. - К.:ННЦ ІАЕ, 2007. - 390с.

УДК – 338.4(477)

ОСОБЛИВОСТІ ОПТИМІЗАЦІЇ СТРУКТУРИ КАПІТАЛУ ПІДПРИЄМСТВ АГРОПРОМИСЛОВОГО КОМПЛЕКСУ

Міняйленко І.В., ст. викладач, Носенко О.А., магістрант

Полтавський національний технічний університет ім. Юрія Кондратюка

У статті розглянуто методи оптимізації структури капіталу та особливості їх застосування на підприємствах агропромислового комплексу.

In this article describes techniques for optimizing capital structures and their application in enterprises of the agro industrial complex.

Постановка проблеми. Актуальним питанням сьогодення для підприємств України є оптимізація структури капіталу. Це таке співвідношення між власним і позиковим капіталом, при якому забезпечується найефективніша пропорційність між дохідністю та фінансовою стійкістю підприємства.

Для визначення раціонального співвідношення власного і позикового капіталу, потрібно враховувати галузеві особливості діяльності підприємства, рівень ділової активності підприємства, стратегію життєвого циклу підприємства.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Проблеми управління капіталом підприємства та його структурою були розглянуті провідними вченими-економістами: І.О. Бланком, В.В. Ковальовим, Є.С. Стояною, Т.В. Тепловою, які запропонували для використання у практиці господарської діяльності наукові методичні підходи до вирішення завдання оптимізації структури капіталу: управління величиною ефекту фінансового леверджу, формування політики фінансування активів з урахуванням вартості ризиків та термінів залучення капіталу, мінімальної вартості залучення капіталу [1,2].

Постановка завдання. Метою дослідження є визначення особливостей оптимізації структури капіталу підприємств агропромислового комплексу та оптимального співвідношення власного та позикового капіталу.

Виклад основного матеріалу дослідження. Кожне підприємство прагне управляти капіталом та його структурою, тобто досягнути такого співвідношення внутрішніх та зовнішніх джерел коштів, яке б здійснювало максимальний позитивний вплив на досягнення його стратегічних цілей.

Питання управління структурою капіталу широко висвітлюються в економічній літературі та представлені різними точками зору на вирішення цієї проблеми.

До основних методичних підходів щодо оптимізації структури капіталу відносять: управління величиною ефекту фінансового левериджу, формування політики фінансування активів з урахуванням вартості ризиків та термінів залучення капіталу, мінімальної вартості капіталу (рис.1).

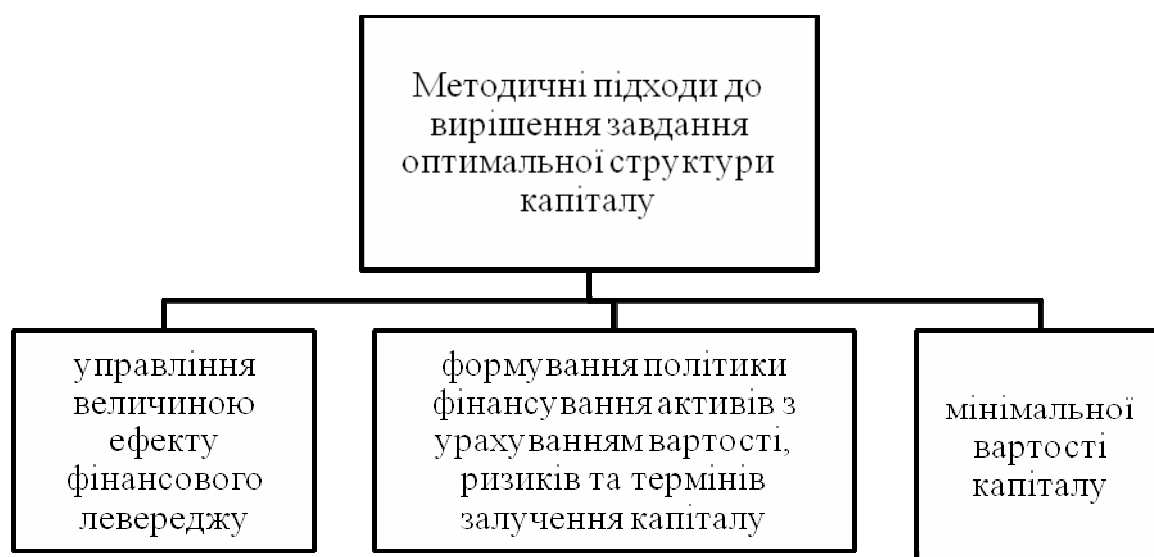

Рис. 1. Основні методичні підходи до оптимізації структури капіталу

Для оптимізації структури капіталу й підвищення ефективності управління досить широко використовують метод левериджу.

Слід пам'ятати, що фінансовий леверидж – це використання підприємством позикового капіталу, яке впливає на зміну доходності власного капіталу і дає йому можливість одержати додатковий прибуток на власний капітал. Показник, який відображає рівень додаткового прибутку на власний капітал за різних варіантів структури капіталу, називається ефектом фінансового левериджу.

Фінансовий левериджу – це один із основних механізмів реалізації такого завдання, як максимізація рівня рентабельності при заданому рівні фінансового ризику. Ефект фінансового левериджу – це показник, який відображає рівень додатково генерованого прибутку власним капіталом при різній структурі залучення позикового капіталу.

За допомогою левериджу характеризується взаємозв'язок між прибутком і вартісною оцінкою активів або фондів, які використані для отримання конкретного прибутку. Відносно до економіки, він трактується як фактор, незначна зміна якого може привести до суттєвих змін певних результативних показників. Фінансовий леверидж – це приріст рентабельності власного капіталу, який отримано завдяки використанню кредиту, незважаючи на платність останнього.

Слід зазначити, що ефект фінансового левериджу може бути величиною як позитивною, так і від'ємною. Крім того, цей ефект виникає завдяки не лише платного кредиту, але і безоплатних позикових ресурсів (кредиторської заборгованості). І чим вищою є частка останніх у загальній сумі позикових коштів, тим вищим є значення ефекту фінансового левериджу. Тому ефект фінансового левериджу – це зміна рентабельності власного капіталу за рахунок використання позикових коштів в обороті підприємства.

Позитивний ефект фінансового левериджу виникає у тих випадках, коли позиковий капітал, який отримано під фіксований відсоток, використовується підприємством у процесі діяльності таким чином, що приносить більш високий прибуток, ніж фінансові витрати, тобто доходність сукупного капіталу вища за середньозважену ціну позикових ресурсів.

Ефект фінансового левериджу містить три складові:

- диференціал фінансового левериджу, який характеризує різницю між рентабельністю сукупних активів та середньою ціною позикового капіталу;
- податковий коректор фінансового левериджу - це рівень прибутку, який залишається у підприємства після сплати податків та свідчить про залежність ефекту фінансового левериджу від рівня оподаткування прибутку;
- плече фінансового важеля, що характеризує силу впливу фінансового важеля. Цей показник свідчить про фінансову стійкість підприємства та показує, яка величина позикового капіталу припадає на 1 грн. власного капіталу.

Об'єктом застосування методів оптимізації структури капіталу є Східне РУ ПрАТ «Райз-Максимко», яке відноситься до агропромислового комплексу.

Згідно проведеного дослідження можна зробити висновок, що Східне РУ ПрАТ «Райз-Максимко» протягом 2008 та 2009 років мало додатне зна-

чення ефекту фінансового левириджу, але в 2010 році в порівнянні з 2008 та 2009 роком його значення зменшилося на 40,33% та 53,85% відповідно. Причинами цих змін є значне зниження рентабельності власного капіталу, що пов'язано із різким зменшенням дохідності підприємства, а також стрімке зростання плеча фінансового важеля до 3,84, що на 2,97 більше ніж в 2009 році. Тому доцільно розглянути різні співвідношення власного та позикового капіталу (таб.1).

Отже, для досягнення позитивного ефекту фінансового левириджу, підприємству необхідно підвищити рентабельність сукупного капіталу. Зниження рентабельності в 2010 році відбулося через стрімке зменшення прибутку від звичайної діяльності на 47786,00 тис. грн. в порівнянні з 2009. Для того щоб відновити рентабельність підприємству необхідно підвищити прибуток. Це можливо зробити наступним чином: підвищити ефективність використання землі, за рахунок розвитку рослинництва, здати в оренду машини для обробки землі, знизити втрати при збиранні урожаю.

Таблиця 1

Розрахунок рентабельності власного капіталу при різних значеннях плеча фінансового важеля, тис. грн

Показники	2010 рік	Варіанти розрахунку		
		1	2	3
		21/79	50/50	38/62
	35/65	50/50	20/80	100/0
Власний капітал	101081,00	101081,00	101081,00	101081,00
Позиковий капітал	388517,00	101081,00	164921,60	54441,70
у тому числі:				
- короткострокові кредити	136334,00	50540,50	32984,32	54441,70
- поточні зобов'язання за розрахунками	211385,00	50540,50	131937,28	0,00
Сукупний капітал	489598,00	202162,00	266002,60	155522,70
Плече фінансового важеля	3,84	1,00	1,63	0,54
Ставка відсотка за кредит, %	18,00	18,00	18,00	18,00
Рентабельність (збитковість) сукупного капіталу, %	1,55	10,00	10,00	10,00
Фінансові результати від операційної діяльності	7598,97	20216,20	26600,26	15552,27
Витрати за відсотками за кредит	16429,00	9097,29	5937,18	9799,51
Середньозважена ціна позикового капіталу, %	7,17	9,00	3,60	18,00
Фінансові результати від звичайної діяльності до оподаткування	4959,00	20216,20	26600,26	15552,27
Ставка податку на прибуток	0,00	0,00	0,00	0,00
Чистий прибуток	21539,00	20216,20	26600,26	15552,27
Рентабельність (збитковість) власного капіталу	23,85	20,00	26,32	15,39
Ефект фінансового левириджу, %	-21,59	1,00	10,44	-4,31

Провівши розрахунки можна відзначити, що найкращим варіантом співвідношення між власним і позиковим капіталом підприємства є варіант,

де частка власного капіталу становить 38%, а позикового 62%. Причому позиковий капітал на 20% сформований короткостроковими кредитами, а 80% поточні зобов'язання. За розрахунками цього варіанту спостерігається значення плеча фінансового важеля 1,63, та ефекту фінансового левереджу 10,44 при рівню рентабельності сукупного капіталу 10%.

Таким чином, найбільш придатним для підприємств агропромислового комплексу є варіант структури капіталу, де частка позикового капіталу складає в середньому 60-70% і при цьому воно залучає до господарського обороту кошти кредиторів (якщо, воно у свою чергу надає їм певні пільги, знижки). Отже, підприємство і на далі буде продовжувати фінансувати свою діяльність за рахунок несвоєчасного повернення своїх боргів.

Оптимізація структури капіталу за критерієм мінімізації рівню фінансового ризику та термінів залучення капіталу пов'язана з вибором більш дешевих джерел фінансування активів підприємства.

Підприємства можуть застосовувати три підходи до фінансування різних груп активів за рахунок капіталу, а саме:

- консервативний, який передбачає використання власного капіталу і довгострокових зобов'язань для формування необоротних активів та половини змінної частини оборотних активів. Перевагою цього підходу є забезпечення мінімального ризику, так як короткострокові зобов'язання використовуються у незначних обсягах для формування змінної частини оборотних активів. У той же час така політика фінансування дуже обтяжлива для підприємства у зв'язку з високою вартістю капіталу, що використовується;

- агресивний підхід спрямований на використання власного капіталу та довгострокових зобов'язань лише для фінансування необоротних активів. Оборотні активи у повному обсязі формуються за рахунок короткострокових зобов'язань. Ця політика фінансування активів забезпечує найнижчу вартість капіталу підприємства, проте вона обмежена занадто високим ризиком можливості втрати або недостатності капіталу;

- компромісний підхід передбачає фінансування необоротних активів та постійної частини оборотних активів за рахунок власного капіталу та довгострокових зобов'язань. При цьому змінна частина оборотних активів фінансується короткостроковими зобов'язаннями. Така політика залучення джерел дає змогу досягти компромісу між вартістю капіталу та ризиком його втрати. Однак у сучасних умовах банки досить рідко надають підприємствам довгострокові кредити. Тому обрана модель може враховувати тільки величину власного капіталу і короткострокових зобов'язань в якості джерел фінансування.

У результаті оптимізації структури капіталу об'єкта дослідження за критерієм мінімізації рівня фінансових ризиків було визначено, що реальний розмір власного капіталу у 2008 році нижчий за потребу в 2,6 рази у 2009 – 1,5 рази, в 2010 – 3,4 рази. Позиковий же капітал навіть при агресивному підході фінансування активів, навпаки перевищує розраховану в таблиці його суму в 1,2 рази в 2008 році, 0,7 рази в 2009, та 0,98 рази в 2010 році.

Структура капіталу підприємства, яка за розрахунками, буде сприяти мінімізації рівню фінансового ризику наведена в табл. 2.

Структура капіталу підприємства з урахуванням критерію мінімізації рівню фінансового ризику та термінів залучення капіталу, %

Роки	Структура капіталу, що реально склалася на підприємстві	Підходи до фінансування активів підприємства		
		консервативний	агресивний	компромісний
2008	31,6:68,4	80,7:19,3	44,9:55,1	61,5:38,5
2009	53,2:46,8	80,4:19,6	35,3:64,7	60,8:38,5
2010	20,7:79,3	69,8:30,2	19,3:80,7	39,7:60,3

Оптимальною структурою капіталу для Східного РУ ПрАТ «Райз-Максимко» шляхом управління рівню фінансового левеїджу буде співвідношення 38% власного капіталу та 62% позикового відповідно критерію мінімізації рівня фінансового ризику. Досліджуване підприємство обирає компромісний підхід.

Висновки. За тих нестабільних зовнішніх умов, що склалися, підприємствам аграрного сектору досить складно планувати свою діяльність у довгостроковій перспективі через високий рівень невизначеності. Тому менеджмент працює здебільшого на короткостроковий період. Насамперед, йому необхідно керуватися наступними рекомендаціями. По-перше, при виборі джерел коштів необхідно враховувати як їх вартість, так і доступність. За даних умов позикові кошти, особливо короткострокові, повинні стати менш пріоритетним джерелом фінансування. По-друге, перевагу необхідно надавати внутрішнім джерелам коштів у формі нерозподіленого прибутку. Із збільшенням власних коштів збільшуються потенційні можливості підприємства до зростання у довгостроковій перспективі. По-третє, комбінація різних зовнішніх та внутрішніх джерел фінансування має сприяти збільшенню рівня рентабельності капіталу. Рішення про залучення коштів повинне прийматися, якщо не відбувається зниження рівня рентабельності сукупної величини капіталу. Також усі зміни структури капіталу підприємства повинні бути направлені на збільшення фінансової стійкості та ліквідності, що призведе до зменшення ризику неплатоспроможності і значно покращить стосунки з банками та поставачальниками.

Отже, діяльність сільськогосподарського підприємства в умовах ринкової економіки неможлива без використання різних форм і джерел фінансування. Зовнішнє і внутрішнє фінансування знаходяться у тісній взаємозалежності, проте це не означає взаємозамінності. Зовнішнє боргове фінансування не повинно замінити залучення і використання власних джерел капіталу, особливо в складних кризових умовах, а оптимальним є значення 40% власного капіталу та 60% позикового капіталу. Для досягнення оптимальної структури капіталу підприємству необхідне правильне управління капіталом, що в свою чергу вирішує такі питання: формування достатнього обсягу капіталу, що забезпечить необхідні темпи економічного розвитку підприємства, оптимізація розподілу сформованого капіталу за видами діяльності та напрямками викори-

стання, забезпечення умов досягнення максимальної доходності капіталу при запланованому рівні фінансового ризику.

Література:

1. Калініченко З. В. Використання методу левериджу в управлінні структурою прибутку й капіталу // Економічний аналіз. – 2008. – Випуск 2(18)
2. Безгінова Л.І., Власова Н.О. Ефект фінансового левериджу як критерій оптимізації структури капіталу торговельного підприємства // Вісник ДУЕТ. – 2008. - № 3(27). – С. 112-117
3. Воробйов Ю.М. Теоретичні основи фінансового капіталу. // Фінанси України.— 2009.— №7.— С. 80-88.
4. Опарін В. Фінансові ресурси та суспільний капітал. // Вісник НБУ.—2010.№7.С.26-28.
5. Ходзінський К., Мазурок П. Первісне нагромадження капіталу та підприємництво// Економіка України, №4, 2009.

УДК 631.1.027

КОГЕРЕНТНІСТЬ СТРАТЕГІЧНИХ ІМПЕРАТИВІВ ТОВАРНОЇ ПОЛІТИКИ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ

Степаненко Н. І., к. е. н., доцент

Житомирський національний агроекологічний університет

У статті проаналізовано основні стратегічні платформи, що детермінують конфігурацію стратегічних імперативів товарної політики аграрних підприємств, визначено зовнішні ефекти та стратегічні вектори в рамках кожної платформи, а також обґрунтовано когерентність впливу стратегічних імперативів в контексті адаптації сільськогосподарських підприємств до сучасного бізнес-середовища.

Basic strategic platforms which determined configuration of strategic imperatives of commodity policy of agrarian enterprises are analysed in the article, certainly external effects and strategic vectors within the framework of every platform, and also grounded cogherentness of influence of strategic imperatives in the context of adaptation of agricultural enterprises to the modern business-environment.

Постановка проблеми. Сучасні аграрні підприємства, попри гетерогенність організаційно-правових форм господарювання, власності, напрямів спеціалізації, масштабів діяльності тощо є відкритими системами й, відповідно, прямо або опосередковано певною мірою зазнають впливу глобальних тенденцій поступу аграрної сфери економіки. В цьому контексті непересічного значення набуває визначення стратегічних імперативів як нагальних викликів сучасного етапу транзитивної економіки, що зумовлюватимуть ключові напрями подальшого розвитку аграрних підприємств. Особливо актуальним в цьому контексті представляється обґрунтування архітекτονіки системи стратегічних імперативів товарної політики аграрних підприємств на засадах когерентності й комплементарності.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Ключова роль товарної політики аграрних підприємств щодо ідентифікації стратегічного вектору їх